

Sygn. akt II CSK 535/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko "V." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]**
na rzecz adwokata U. K. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset)
złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 maja 2016 r., oddalającego powództwo. Zdaniem Sądów obu instancji, powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanej, w szczególności by terapia, jakiej został poddany, była prowadzona w nieprawidłowy sposób, stając się przyczyną pogorszenia jego stanu zdrowia. Sądy przyjęły także, że pozwana uzyskała wymaganą zgodę powoda na prowadzenie wobec niego czynności medycznych, w tym zabiegu usunięcia martwiaka kostnego, który stanowił typowy element terapii, której był poddawany.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez powoda skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, upatrując jej w pominięciu przez Sąd Apelacyjny istotnych dla sprawy stwierdzeń opinii biegłych, brakiem wyczerpującego wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy oraz przerzuceniem na niego ciężaru wykazania nieprawidłowości terapii, jakiej został poddany przez personel pozwanej. Miało to miejsce, mimo przedstawienia przez pozwaną nierzetelnej dokumentacji medycznej, braku umowy o leczenie oraz nie wykazania, że powód odmówił skierowania do szpitala i wyraził zgodę na leczenie zastosowane przez pozwaną, w tym zwłaszcza zabieg usunięcia martwiaka kostnego. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił także, możliwości zastosowania w związku z zakażeniem powoda domniemania faktycznego, a jest niewątpliwym, że powód został zakażony i miało to miejsce w okresie leczenia u pozwanego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach

przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym - a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, nie publ. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ.).

Argumentacja przedstawiona przez powoda nie wskazuje, by taka sytuacja miała miejsce w sprawie, w której wniesiono skargę. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wszystkie kwestie, na których powód opiera twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, były przedmiotem obszernych ustaleń i rozważań Sądów obu instancji. Nie można stwierdzić, by sformułowane przez nie wnioski były w oczywisty sposób nieprawidłowe, zgodnie z opisanym wyżej rozumieniem przesłanki oczywistej zasadności skargi. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest bardzo lakoniczna, ograniczając się do ogólnego wskazania zastrzeżeń pod adresem zaskarżonego orzeczenia - i nie wskazując, w czym miałyby wyrażać się ich kwalifikowany charakter.

Ponadto zarzuty z którymi skarżący wiąże oczywistą zasadność skargi są w znacznej mierze oparte na kwestionowaniu ustaleń faktycznych. Tymczasem Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące

ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.). Zasady tej nie respektuje skarżący odwołując się w podstawach skargi wprost do art. 233 § 1 k.p.c., czy art. 231 § 1 k.p.c. dotyczącego bezdowodowego ustalania faktów (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r., I CKN 544/14, OSNC - ZD 2016, nr 1, poz. 4 i z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, M. Prawn. 2015/9/486). Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. także sprowadza się do kwestionowania wniosków wyprowadzonych przez Sąd Apelacyjny z opinii biegłych, a w konsekwencji poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, czyli materii uchylającej się spod kontroli sądu kasacyjnego. Motywy rozstrzygnięć przeczą również stawianej przez skarżącego tezie jakoby Sądy obu instancji przerzuciły na niego ciężar dowodu i nie uwzględniły możliwości stosowania art. 231 k.p.c. Sądy ustaliły w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, że zakażenie powoda gronkowcem złocistym i amputacja kończyny były spowodowane istnieniem samoistnej choroby skarżącego, a nie efektem zaniedbań pozwanej w procesie jego leczenia. Na tej również podstawie przyjęły, jaki charakter miało usunięcie martwiaka kostnego i uznały, że w okolicznościach sprawy było ono elementem stosowanej u powoda terapii. W konsekwencji nie stanowiło zabiegu operacyjnego i nie wymagało dodatkowej zgody pacjenta.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. mając na uwadze trudną sytuację materialną i życiową skarżącego oraz charakter sprawy, a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714).

aw

jw